

Kerstmorgen 2011 – De Vier Gravinnen, Tiel

Thema: Kind van Geloof, Hoop en Liefde – door drs. J.P. Goossen

Gemeente van Jezus Christus,

Vandaag is het feest, kerstfeest 2011. Om precies te zijn de 2011^e geboortedag van onze Heer, Jezus Christus. Een beetje onwennig is het allemaal nog wel, want de o zo vertrouwde kapel, onderdeel van wat inmiddels oud-Westlede heet, is vervangen door deze nieuwe plaats van samenkomst voor onze vieringen. Het eerste kerstfeest dus onder een nieuw dak. Maar het is beslist geen schamel dak als ik zo om me heen kijk... We zitten er hier mooi en warmpjes bij. Veel beter dan de plek waar onze Heer ter wereld kwam, in een grot, of een stal, wie zal het zeggen. Alle reden tot grote dankbaarheid en ja, inderdaad, reden genoeg om met elkaar Kerstfeest te vieren. Het aloude midwinterfeest dat wij als kerstfeest kennen is altijd een hoogtepunt in het jaar, hoe dan ook. Alles wordt in deze donkere en koude tijd uit de kast gehaald om het huis mooi te versieren, te verlichten en te verwarmen, daarmee vooruitlopend op de komende lente, waarmee de levenscyclus telkens weer opnieuw begint en verdergaat. Kerstfeest vormt een tussenstop op weg naar onze verdere toekomst, waarheen die ook leidt. Het is ook vaak een ijkpunt van waar we staan in ons leven ten opzichte van God en de mensen in tijd en eeuwigheid. De kerstperiode is er een van bezinning en ontspanning tegelijkertijd. Een mooie en gezellige tijd met elkaar met lekker eten en drinken, maar ook een moeilijke tijd, zeker als we er ook nog eens alleen voor staan, of als we terugkijken op een loodzwaar, zo niet verloren jaar, menselijk gesproken dan. Een jaar wat je liever niet over zou doen. Onwillekeurig denk je toch aan hen die je lief zijn en ziek zijn, of er niet meer zijn, korter of langer geleden. Of denk je terug aan je eigen lichamelijke, of geestelijke, of andere problemen van het afgelopen jaar. Feest en verdriet liggen zo dichtbij elkaar. Kerst kan je dan helpen om weer even op aarde te komen met het Christuskind voor je liggend, in de kribbe...

Dankzij dit Kind is er toekomst voor ons en de wereld. Dat mogen wij geloven. Goddank wel! Vanuit mijn werk in de psychiatrie weet ik maar al te goed dat er ook genoeg mensen zijn die deze spanning zo rond het einde van het jaar niet, of niet meer aankunnen en besluiten om er zelf uit te stappen. Als je jong en gezond bent kun je je dat gewoonweg niet voorstellen. Zijn zulke mensen en ideeën niet hartstikke gek?! Maar laten we elkaar in dezen geen mietje noemen. Allemaal hebben we al genoeg dingen meegemaakt die een mens tot zo'n rigoureuze stap zouden kunnen drijven. En dan is daar soms zomaar ineens dat Christuskind, dat Kind van Geloof, Hoop en Liefde, dat je bij de hand neemt, je optilt, of een eindje met je op weg gaat. In de zomer van 2009 liepen mijn vrouw en ik tegen dat Christuskind en zijn moeder aan boven op een berg in een kappelletje in de eeuwige sneeuw. Op de Zugspitze, de hoogste top in de Duitse Alpen, op de grens met Oostenrijk vonden we op 2600 m boven NAP een prachtig ingetogen altaarstuk. Een drieluik van houtsnijwerk, waarin de mensen in die regio zo bedreven zijn. Het middenpaneel beeldt de visitatie van de engel aan Maria uit. Het linker paneel laat de geboorte van Jezus zien. U ziet dit afgebeeld op de foto voorop de liturgie. Jezus zit op de schoot van Maria en kijkt ons open en vrij aan: het lijkt net of hij naar ons zwaait en ons al kent...! De aanwezigheid van God is verbeeld in een meereizende ster. Een boomtak beschermt die beiden als het dak van een stevig huis.

Diezelfde (levens!) boom wordt later verzaagd om er een kruis van te maken en dat is precies wat we zien op het rechter paneel. Daarop wordt het lichaam van Jezus liefdevol van het kruis afgenomen door zijn moeder.

Kind van Geloof. Ja, dat is Hij, de Christus. Zonder Hem, geen christelijk geloof, want waarin zouden we dan geloven, zonder dit Kind? Dit Kind is het fundament van ons geloof en alles wat daarbij hoort. Wij worden niet voor niets naar hem genoemd: volgelingen van Christus, of te wel christenen.... Het christendom is uitgegroeid tot een religie van belang met grote waarde voor de mensheid. Dat niet iedereen dat zo ervaart of erkent moeten we accepteren. Iedereen is in ons land vrij om wel of niet, of iets anders te geloven. Er leiden immers meerdere wegen naar Rome...

Kind van Hoop. Ja, dat is Hij, de Christus. Zonder Hem, geen hoop, want wat zouden we dan hopen zonder dit Kind? De geboorte van een kind wordt overal en altijd opgevat als een teken van hoop. Ook Jesaja zegt het: "Een kind is ons geboren, een zoon ons gegeven. Zijn naam zal o.a. Vrededorst zijn." Ver voordat het Kerstkind werd geboren leefde Hij al in de gedachten en de dromen van de grote profeet Jesaja. "*I had a dream*", zou hij gezegd kunnen hebben, net als Martin Luther King in de 20^e eeuw in Amerika. Alleen Jesaja heeft zijn droom nooit uit zien komen. Hij vertrouwde onvoorwaardelijk op Gods beloften. Zonder kinderen geen hoop op de toekomst. Dat is toch het algemene beeld. Geen kinderen hebben betekent in veel landen echter dat je vroegtijdig in armoede sterft, omdat er te weinig inkomsten zijn. Zonder kinderen hoor je er niet bij, ook in onze tijd nog. Een emotionele en soms ook economische ramp dus voor wie dit lot treft. Maar soms wordt je hoop wreed verstoort, doordat je een kind verliest. Als je zoiets afschuwelijks als moeder, maar ook als vader, overkomt, dan wordt je hart als het ware doorstoken met messen. Maria kan daarvan meepraten. Haar zoon, op wie ze zo trots was, wordt voor het aangezicht van de wereld als een misdadiger op een kruis genageld. Ook onder ons zijn er moeders en vaders die een kind of kleinkind hebben verloren aan een ziekte of wat dan ook. Alle hoop lijkt dan vervlogen, je wereld stort ineen. Ook al was Maria een uitverkoren mens en is ze zonder zonden ter wereld gekomen, ze heeft het niet gemakkelijk gehad. Er is veel op haar afgekomen. Dat begon al voor de geboorte van Gods Zoon: op weg naar Bethlehem op een ezeltje, bevallen in een stal en dan vluchten naar Egypte, omdat koning Herodes, die zo achterdochtig was als wat, talloze kinderen van die dagen liet vermoorden uit angst dat een van hen zijn troon zou claimen. Niks nieuws onder de zon helaas, want recent hoorden we in het nieuws dat president Assad van Syrië, niet ver van Bethlehem en Jeruzalem vandaan trouwens, dit jaar al 400 kinderen had laten vermoorden uit angst om de macht kwijt te raken. Als je kind weg is, is alles weg. En hoe moeilijk is het dan niet om weer op te krabbelen en bij het eerstvolgende kerstfeest moed te proberen te putten uit de hoop die het Christuskind uitstraalt. Hoe moeilijk ook, dat Kind van Hoop is er ook voor u!

Kind van Liefde. Ja, dat is Hij, de Christus. Zonder Hem, geen liefde, want wie en hoe zouden we dan liefhebben, zonder dit Kind? De liefde van de Zoon van de Mens is ongekend. Alles heeft hij voor Zijn Vader en ons overgehad. Tot de dood, maar ook de opstanding en de hemelvaart erop volgden. Een onwaarschijnlijk liefdesverhaal. Niet feitelijk na te gaan, maar een mysterie en een geloofsverhaal dat ons elk jaar weer bepaalt bij dat Kind van Geloof, Hoop en Liefde! Laten we ons daaraan vasthouden. Prettige Kerstdagen, Zalig Kerstfeest. Amen.